

ס פ ר

הַשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ

הַמִּנְקָד

מִלְקָט וּמִסֹּד עַל הַדֶּרֶךְ הַקְּדוֹשׁ הַיֵּשֶׁן, שֶׁכֵּל אָדָם בְּכֹל
מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו וְכֹל מֵה שֶׁחָסַר לוֹ, הֵן בְּצִרְכֵּיו
הַגִּשְׁמִיִּים וְהֵן בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, עַל כָּלֵם יִשְׁפֹּךְ לְבוֹ וְנִפְשׁוֹ
כַּמִּים נִכַּח פְּנֵי ה' בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, כַּמְבָּאֵר בְּהַקְדָּמָה
וּבִפְתִיחַת הַסֵּפֶר מִתּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים וּגְמָרָא
וּמִדְרָשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ, וּבִפְנֵים הַסֵּפֶר מִסְפְּרֵי לְקוּטֵי
מִזְהַר"ן וּמִסְפְּרֵי לְקוּטֵי הַלְכוֹת מִתְלִמִּידוֹ הַקְּדוֹשׁ,
זְכוֹר צְדִיקִים לְבִרְכָה שֶׁחֲדָשׁוּ הַדֶּרֶךְ הַיֵּשֶׁן הַזֶּה, כִּי נִתַּן
מִהוֹדוֹ עָלָיו לְהַכְנִים דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה בְּכֹל הַנוֹפְלִים
וְהַיּוֹרְדִים, שִׁיחֲזְקוּ עֲצָמָם בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים תָּמִיד,
כַּמְבָּאֵר בְּלְקוּטֵי תַנְיָנָא סִימֵן ז' מַעֲנִין הַתְּלִמִּיד שֶׁהוּא
בְּחִינַת יְהוֹשֻׁעַ, רֵאשִׁי-תְּבוֹת יְקוּמוֹן הַקִּיצוֹ וְרַנְּנוֹ שׁוֹכְנֵי
עֵפֶר, עֵין שֵׁם מֵה שֶׁמְבָאֵר בְּעִנְיַן הַרְבֵּ וְהַתְּלִמִּיד, שֶׁהֵם
בְּחִינַת מֹשֶׁה וְיְהוֹשֻׁעַ:

הובא לדפוס על ידי אנדח

"משך הנחל"

עיה"ק ירושלם תוכב"א

תשמ"א

אשר לא נפשי לקור ה

אשר לא נפשי לקור ה

שיתבטלו ממנו על-ידי זה כל התרפפות ואהבות רעות השורין על לבו. שהם בחינת ערלת לב. כגון כר לעיל בסימן נו. אך מחמת שבקל עת מתגברים החרפות-לב להעלים ולהסתיר אור נקדתו הקדושה השוק ללבו בעת ההוא. על-כן על-פי-רב דרך האדם הרוצה לעסוק בזה לפרש שיחתו בינו לבין קונו. נדמה לו בכל פעם. שעתה אין יכול לדבר ואינו יודע מה לדבר כלל ולבו אטום מאד וכו'. כידוע וכל זה נמשך מהחרפות-לב. ערלת לב הנ"ל. אבל באמת הוא שקר גמור ומעשה בעל-דבר. כי אם יאמר כן. אזי יהיה נדמה לו לעולם כן. שעתה אין לו לב ואינו יכול לדבר. ולא ידבר לעולם חס ושלום ועל-ידי זה בעצמו מתגברין עליו החרפות-לב. ערלת לב. בכל פעם ביותר. כי עקר בטול ערלת לב הנ"ל הוא על-ידי שמקשר את לב לנקדתו הקדושה על ידי דבור פיו. ששופך שיחו לפני השם יתברך ומעורר נקדתו הטובה. על-כן צריכין להתחזק בזה לידע ולהאמין שבודאי אין עת בעולם. שלא יוכל אז לקשר עצמו להנקדה השני ללבו בעת ההוא. ולהתגבר מאד לדבר בזה כפי מה שיוכל לבקש ולחפש בדבוריו את אור נקדתו הקדושה. ואף-על-פי שבודאי אפשר להאדם לידע כל זה בפרטיות מה הוא הנקדה השני ללבו בעת וברגע הזאת דיקא. אף-על-פי-כן צריך הוא להאמין תמיד שבודאי יש עתה בחינת נקדה טובה השיכה ללבו בעת ההוא דיקא ולקשר עצמו אליה. שעל-ידי זה יתקן מכל מקום שהוא ובאמת צריכין על זה תפלות ותחנונים הרבה לזכות למצא הנקדה. השיכה ללבו בעת ההוא דיקא. חה בחינת על זאת יתפלל כל חסיד אלק לעת מצא (ס). לעת מצא דיקא. שיזכה תמיד למצא הנקדה כפי העת והזמן שזה בחינת ענין ההתבודדות ושיחה בינו לבין קונו. שעל ידי זה זוכין לקשר את עצמו בכל עת להנקדה. השיכה ללבו בעת הזאת וכל זה הוא בחינת משפט. ששופט ודן את עצמו ומוכיח את עצמו לקים את כל דברי התורה. וצריכין לכון המשפט לשפט את עצמו בכל עת ובכל יום כפי העת והזמן. וזה בחינת ויהי דברי

(ס) תהלים לב ג

אלה אשר התחננתי לפני ה' וכו' (ע). בחינת התחנונים והתבודדות הנ"ל. לעשות משפט עבדו וכו'. שעל-ידי זה ממשיכין בחינת המשפט הנ"ל דבר יום ביומו. כראוי לפי זה הזמן והיום והשעה. (שם). הלכות מלמדים ותלמוד-תורה. הלכה ד. אות ו):

עט. האדם צריך לידע עצם התרחקותו מהשם יתברך. ואף-על-פי-כן ידע ויאמין. שמצד רחמיו יתברך הוא קרוב מאד לכל אחד ואחד. אפלו להרחוקים מאד. והעקר — על-ידי הדבור. כי על-ידי הדבורים אנו יכולין לקרות אותו מרחוק מאד. והוא מתקרב אלינו על-ידי זה. כמו שכתוב (ע*): קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת. וכתיב (פ) ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה אלקינו בכל קראנו אליו. וזה בחינת: בורא ניב שפתים (צ). בחינת הדבור. על-ידי זה דיקא זוכין לבחינת: שלום לרחוק ולקרוב. בחינת ההתרחקות וההתקרבות הנ"ל. שידע באמת ההתרחקות מצד עצמו וההתקרבות מצד רחמיו יתברך. ומי שנותן לבו לדקדק ולהבין פרוש המלות של המקרא הזה: בורא ניב שפתים. יוכל להבין מזה עצות איך להתחזק בענין השיחה בינו לבין קונו. שזה עקר התקון לענין רחוק וקרוב הנ"ל. כי על-ידי השיחה הנ"ל יוכל לפרש ולשיח הכל לפני השם יתברך לפרש בשיחתו עצם התרחקותו מהשם יתברך. ואף-על-פי-כן יתקרב לה' יתברך על-ידי זה דיקא. על-ידי שיזכר עצם רבוי רחמיו יתברך בלי שעור. כאשר גלו לנו אבותינו ורבותינו זכרונם לברכה. אבל על פי רב. השיחה הנ"ל בעצמה קשה מאד. כי מעצם התרחקותו אין לו דבורים לדבר כלל. כידוע למי שרוצה להרגיל עצמו בזה. אבל כבר הזהירו לנו רבותינו זכרונם לברכה להתחזק בכל מיני התחזקות לנהג הנהגה זאת בכל יום. כי ההכנה והרצון לבד. שמכין את עצמו ורוצה לדבר. רק שאינו יכול לדבר. גם זה יקר מאד אצלו יתברך (וכמו שכתוב לעיל אות ב) ואם יהיה חזק בזה הרבה. בודאי יעזר לו השם יתברך ויברא לו דבורים בבחינת: בורא ניב שפתים. בורא ממש. כי

(ע) מ"א ח. נט. (ע*) תהלים קמה. יח. (פ) דברים ד. ח. (צ) ישעיה נח. יט

הַקְדָּמָה

מִי הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים, מִי הַחֹסֵעַ עַל נַפְשׁוֹ בְּאֵמֶת, מִי הַחֹפֵץ לְזִכּוֹת
 לְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, שֶׁעַל יָדָהּ מְקַבְּלִים עֵקֶר הַחַיּוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (א):
 תְּפִלָּה לֹאֵל חַיִּי, וְעַל יָדָהּ מִשְׁפִּיעִין חַיּוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת, כְּמוֹכָא
 בְּסֵפֶר "לְקוּטֵי מוֹהַר"ן". חֶלֶק רֵאשׁוֹן, סִימָן ט, יִשִּׁים לְבוֹ לְהַדְבָּרִים,
 אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ וְכָאוּ בְּסֵפֶר הַזֶּה, אֲשֶׁר יִדְבַר בָּהֶם מִמְעַלַת הַתְּפִלָּה
 וְהַתְּבוּדוֹת בְּמָקוֹם מֵיחָד לְשִׁפּוֹךְ שֵׁם נַפְשׁוֹ וְלְבוֹ כְּפִימֵי נִכַח פְּנֵי ה'
 וְלִבְקֶשׁוֹ עַל כָּל מָה שִׁיִּחְסֹר לוֹ לְהַאֲדָם, הֵן בְּצַרְכֵי הַגִּשְׁמִיִּים וְהֵן
 בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, וְרַק עַל-יְדֵי זֶה יָכוֹל לְהִנָּשֵׁעַ בְּכָל דְבָר, כִּי הַדְרָךְ
 הַקְדוֹשׁ הַזֶּה הוּא הַדְרָךְ הַיְשָׁן, שֶׁדָּרְכוּ בָּהּ אֲבוֹתֵינוּ וְנִבְיָאֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ
 הַקְדוֹשִׁים זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה מְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ אֶצֶל אָדָם הָרֵאשׁוֹן,
 שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (ב): וְכָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה טָרֵם יִהְיֶה כְּאַרְץ כִּי לֹא הִמְטִיר
 וְכוּ' וְאָדָם אֵין וְכוּ', וּפְרַשׁ רַש"י: וּבְשִׁלְיֵשִׁי שְׁכָתוּב בּוֹ תוֹצֵא
 הָאֶרֶץ (ג), לֹא יֵצְאוּ, רַק עַל פֶּתַח הַקְּרָקַע עֲמִדוֹ, עַד שֶׁבָּא אָדָם
 הָרֵאשׁוֹן וְהַתְּפִלָּל עֲלֵיהֶם וַיְרַדּוּ, וַצְּמַחוּ הָאֵילָנוֹת וְהַעֲשָׂבִים.

וְכֵן אֶצֶל נַח מוֹכָא בּוֹהֵר חֲדָשׁ (ד): חֲנֹנוּ רַבְּנָן: מָה הַשִּׁיב הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ-הוּא לְנַח, כְּשִׁיִּצֵּא מִן הַתְּכָה וְרָאָה כָּל הָעוֹלָם חָרִב וְהַתְּחִיל
 לְבַכּוֹת עָלָיו וְאָמַר: רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, נִקְרָאת רַחוּם — הִיָּה לָךְ לְרַחֵם
 עַל בְּרִיּוֹתֶיךָ, הַשִּׁיבֵנוּ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: רַעִיָא שְׁטִיָא, כְּעֵן אִמְרִית דָּא
 וְלֹא בּוֹזְמָנָא דְאִמְרִית לָךְ כִּי אוֹתָךְ רֵאִיתִי צָדִיק לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה (ה),
 וְאֲנִי הִנְנִי מִבִּיא אֶת הַמַּבּוּל מִיָּם וְכוּ' (ו), כָּל הָאֵי אִמְרִית לָךְ בְּדִיל
 דְּתִיבְעִי רַחֲמִין עַל עַלְמָא, וְכַעֲן דִּיתְאֲבִיד עַלְמָא פִּתְחַת פּוּמְךָ לְמַלְלָא
 קְדָמִי בְּכַעֲן וּבְתַחֲנוּנִים כִּינּוּן דְּחִזָּא נַח כְּךָ הַקְרִיב עֲלוּיָן וְקַרְבָּנִין
 וְקָם וְהַתְּפִלָּל לְפָנָיו וְכוּ' (ז), וַיִּרְחַח ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחּוֹחַ (ח), זֶה רִיחַ
 תְּפִלָּתוֹ וְכוּ', עֵינֵן שֵׁם.

(א) תהלים מב, ט (ב) בראשית ב, ה (ג) שם א, יב (ד) פרשת נח, (ה) בראשית ז, א
 (ו) שם ז, יז (ז) רדעה שוטה, כעת אתה אומר זאת ולא בעת שאמרתי לך כי אותך... כל
 זה אמרתי לך בגלל שתתפלל על העולם, וכעת שנאבד העולם פתחת פיך לרבר לפני
 בבקשה ובתחנונים, כיון שראה נח כך הקריב עולות וקרבתות וקם והתפלל לפניו וכו'.
 (ח) שם ח, כא.